

si nū aliud homini Christiano ex gentiliū scriptorū lectione eīmodi
 accedit/hoc certe maxime & vnicū quod petamus emerget, vt sese
 deleat conscientia, gaudeatq; mens se in veritatis luce versari quod
 est (vt Laetan. ait) animi pabuli incredibili voluptate psumum. Vnde
 qd ista refero surdis auribus, & desperatis, Veterū rariū facilius est
 frangere q̄ flectere. Tecum agam mi frater, cui periculum esse de-
 bet, rariū apud vetustissimos, Poetarū autoritatē fuisse, vt Athenien-
 sibus & Megareis de Salamine insula. contendentibus, Solon vnicū
 versiculo pronūciato quē a se fictū Homeri esse affirmauerat, Athe-
 nienſibus, Iudicū decreto, eam restituerit, autoribus. Quintiliano li-
 bro quinto vbi de exemplis: & in vita Solonis Plutarcho. Homeri
 versus ex secundo Ilyades hic est. His ſemis Salamine Atax cū nauis
 ibat. Cui hunc eīdemictam Solon subrexit. Cecropidum quo
 castra loco posuere phalanges, ex quo Iudices cum belli cū Troiani
 tpe Salaminios athenienſium castra secutos fuisse intelligerent, fide
 ipsa/Homeri solo noīe facta. Salaminī Athenienſibus adiudicarunt.

DE MUSIS. ET EARVM NOMINIBVS QVID
 intellectum. TITVLVS. XXII.

Commodum est, vt inter cetera de Musis, que peculiariter
 olim Vaticanā nomina fuerunt, tibi aliquid scribam, non q̄
 notitiam apud multos de his que memoratu digna sint,
 & legenti faciunt satis, prodita esse plerūq; , sed q̄ occurrere in hac
 quoq; parte, breui informatione subundo ingenii tui desiderio, dig-
 num duxi, ut hac tanq; rudimentaria traditione instituissem, amplio-
 ra apud alios extra moleſtiam legeres. Musarū nomen a cantu græci
 instituerunt, quod ars de canendi ratione tractans Musica appella-
 ta, indicat. Quantiū Plato diuinus, in Dialogo qui Cratylus, sine de
 reſta nominū ratione inscribitur. Musarū & Musicę nomē a μῦσος
 quod inquirere significat, deduci affirmat. Pharnutus & Sudas a
 μῦσος quod est inquisitionis: quoniam ip̄s inquirendo sine cau-
 se totius disciplinę. Eufebius a μῦσος quod apud græcos significat
 honesta doctrina instituit. Ex quo satis patet, scriptorū diuersimode
 nomen interpretantiū, aliquos musas absq; allegoria aliqua, secun-
 dum vulgariorē nominis Erymon, ad cantū sonoritatemq; , non nul-
 los vero Hesiodum imitantes, ad animū potius humanū allegorico
 sensu, aut celestis orbis rationē cōmodiore interpretatione retulisse
 Hinc Varro alterā secutus opinione, tres Musas fecit, aurore Seruio
 unam quę ex aquę motu nascitur, nam & hoc corpus, licet non sine
 aeris hydraulicis organis sonoritatem efficit. Alteram que iſo aere

sonum efficit: Tertia quoque voce mera consistit. Quam sententiæ Augu-
stinus secutus li. de doctri. Christiana. cap. 7. facit: inquit: erat ante
mauductere omnem sonum qui materies cantilenarū est, priformem
esse natura. Aut eū editur voce, sicut est eorū qui faucebus sine instru-
mento canūt. Aut si in situ, sicut tabas & ubiay, aut pulsu sicut in Cy-
tharis & Tympanis, & quibuslibet alijs que percussio sonora sunt.
Quibus verbis indicat, quod verum est, omnē sonoritatē, que cuiuscūq;
corpore fiat, sine aere effici nō posse: in quod ip̄m fere Varronis ver-
ba incidunt. Cæcilius quoque in libello de die Natali ad eandem
sententiā Musas ait omnē tres ideo existimatas fuisse, quia organū Musi-
ficum quodlibet tres incitationes habuerit, gratiam videlicet, mediū &
acritatem: quarū plenior harmonia consistit. Multi autē eodem
respicientes septem Musas ad Heptacordi rationē fecerūt: alijq; alio
manero, prout quisq; rem animo concepit, statuerūt. Mithi certū, ut in
plerūq; veterū scriptis remotiores sensus acceptissimi sunt, ita magis
illis accedo, qui Musas illas ratum, & illustrū ingenioꝝ Deas, aut
ad animū aut cœli naturā retulerūt. Inde enim omnium artium insignita
dependit, & quicquid vbiq; amicitatis in bonis & extra vulgi con-
ceptū positus iudicis accedit, ex illis est. QUOD ū qui essent, qui De-
as esse & pro Deabus coli more stulte gentilitatis, existimarent, eos
profus abscerem, & cū Augustino sentirem, qui lib. de doct. Chri-
stiana seclido, nouit Musas ex loue & memoria natas, ob errores gen-
tilium superstitionū reiecit. Mithi nō est dubiū Hesiodum doctissimū
& venerandē vetustatis Vatem, de Musis nouem nō sensisse: aliud q̄
ferunt hodie multi, nec ad naturam sonorū tantū, ut Varro, sed ad
animū etiā humanū vim earum retulisse, quod versus sui in Genea-
logia Deorum multis in locis indicant, velut hi sunt, quos ip̄se de se
protulit.

Ille utiq; Hesiodum sub dio Helicone capellas
Pascens, pulchra docuerunt Carmina voce
Atq; mihi tali Dique sunt voce profate.
Musæ Olympiades, natę leuis argida habentis/
Pasceres in agris qui pernoscere solentis,
Scimus memini, mentitaq; vera docere,
Cum volumus vera in nugas conseruere scimus:
Hęc doctę a magno Natę loue, verba, sereres.
Inde mihi ramo lauri frondente dedere
Sceptrum, & diuinam fadere in pectora vocem
Ut que olim fuerint, que sine futura referem,
Iusserantq; genus diuum laudare perenne/
Neq; volumus primam atq; iterum sibi dicere verbum. &c.

Haecimus Heliodorus, metaphrasit Richardo Bartholino, de Chisimo
 Poeta, cuius emulsiſimo carmine latina nuper facta tota Genealogia
 genus me est. Quid igit Heliodorus: an solos seros intelligit, & non
 magis animi ad canendū ea quę gesta sunt quęq; geri possint, & ordo
 datam perspicacitē: quid enim aliud intellexit, nō video, eū inquit,
 Diuitiū sudore in pectora vocem. Proinde nemo credat ab vitiis pu-
 ellis correptū Heliodorū, & ad Hippocrenē ductū Portam factū
 esse, cum ne hoc ipse quidem de se Heliodorus indicet. Quod ergo ex
 verborū amantis inuolacris longe vero vicinorē sensam dicendum
 esse existimo. Nam & Aristoteles, auctore Codro, vbi nū Musae essent
 interrogatus, nō in Parnaso, nec in Helicone, sed vbi nam? Τῶ Τῶ Τῶ
 φιλοσοφία καὶ φιλοσοφία. in laborū studioſis animis versari affir-
 mant. Vnde illud Statij Poetę: Pietus menti calor incidit. Calorem
 vehementer imp mentis & quasi raptum quendam ad scribendū nu-
 merose, Musis tribuentis, sine quas prompto favore, furor ponticus
 de quo diximus ante, accipi nix potest. Pausanias illustris sane scrip-
 tor in animū humanū intensus, temario totam studioſę & scripēdis
 rationē haud male cōplexus, tres Musas fecit, primā μεμνησμένην
 quod nos meditationē dicimus. Secundā μεμνησμένην ἀμνησίαν.
 Tertīα μεμνησμένην hoc est cantilenā. In Poetica enim prima cogitatio
 desideratur, quę inuentionē & dispositionē rei de qua scripētur sit,
 complectatur. Memoria vero, ut inuentionē & dispositionē series, quasi
 idra quędam in animo reſidens non dilabatur, & Carilongē submit-
 titur, quicquid illud est quod cogitatio peperit, quod ergo in O-
 ratore proficiatio dicit, hoc in Poeta cantilenā aptius dixeris, hęc enim
 in publicū prodit, statim que in animo sunt docentur, hęc etiā
 sibi canit, carminis lege & numerorum angustia magis aſtrictus.
 FVLGENTIUS in libro mythologię quę ad Carū Carthaginēſem
 scripſit, cum eſſe dicit, Anaximādram L. angustionē, alioſq; nōnul-
 los, Musarū noſtem originem, ad noſtem organa: quibus vox huma-
 na formā, penulſe. Nos vero (inquit) noſtem Musas doctriņę & ſci-
 entię dicimus modos. Per Clio autem primā cogitationē querendę
 ſcientię intelligit, nam κλέος gloria est, cuius amore pleriq; omnes
 correpti, cogitare nō deſtitimus quo modo ad eam perueniamus: &
 noſtem ſcientiā querit nū in qua ſane prodeſt dignitatem. Hanc hiſ-
 toria, p̄p̄terea p̄ſocerunt, q̄ rerum inſignitor geſtariū vicus ſinis
 gloria aliquid credita est. Vnde etiā illud Valerij Flaccib. Argo-
 nautico primo. Tu ſola animos mentemq; peraris, Gloria. &c.
 Enterpe id ſignificat, quod nos latine bene delectis dicimus, q̄ primū
 ſit ſcientiam querere / ſecūdam ſit in eo delectari quod querat, τυ-
 τήτις etiā apud Gręcos iocundū deſignat, propter voluptatē que

ab audientibus ex honesti eruditione percipiunt, ut Lilius ait Zira-
lus, qui & ipse de Musis non incoincunū libellum cōscripsit. Hinc dis-
ciplinarum inuentionē plētiq̄ tribuerūt. Nam sine continenti animi
oblectatione, nihil alium vix subtile excogitatur, Melpomene vero
quasi ἡλένη τῶν ἰσχυρῶν, i. meditationem faciens permansere, vt
primū sit velle, secundū desiderare quod uelis, tertū insitare meditan-
do ad id quod desideras: hinc Tragediā tribuunt, vt alijs alia poe-
tica decora. Ad primas enim duas inuentionē refertur, reliquis vero
(ita sentio) res inuentione ac primo cognite tribuuntur, horum etiam
qui ad Tragedias scribendas animū applicant singularis eruditio
& ingenii summū esse debet: quibus Melpomenen vt suum nomen
tribui sane intelligētibz non potest non probari. Thalia vero idē est
quod capacitas ἡλένη enim uires omne germinans dicitur, flux
ἡλένη τῶν ἰσχυρῶν ἡλένη, i. a uirescēdo. Vt enim uires germina sunt
capacia, ita animus ad accipiendū promptus & intelligendū facilis,
proximo gradu ad ubertem memoriā tendit. Polymnia fulgētius
quasi τῶν ἰσχυρῶν ἡλένη ἡλένη interpretatur, hoc est multā memoriā facien-
tem: quia hæc post capacitatē necessaria sit, ea etenim quæ excogita-
tas discernis, tum primum recte florescunt, cum recte memoria
teneatur, sicut arborē & mori uidemus, quæcumq̄ ex animo nobis
nulla sollicitudine cogitationis firmata, desuunt. Erato quasi ἡλένη
ἡλένη hoc est simile inuentione, quia post scientiā & memoriā iustū
est vt aliquid simile & de suo inueniat: multi uero ab ἡλένη quod est
amo ducunt, quod a priori interpretatione non descendit. Nam licet
oblectatio ab amore non multum absit, tamen rectus amor quædā
rerum quas didicimus tum nobis oboritur, quæ eisdem multiplici
uū & certa scientia in memoriā, tanq̄ thesaurū aliquē recondimus.
Vnde obtingere potest q̄ ad eorū cognitionem, quæ nobis euidens
scientia est, similia deponere frequenter possimus: Terpsichore in-
terpretatur. Instruētiōe delectans, est enim ἡλένη tripodum: cho-
ra aut sine dispositione esse nequit, ἡλένη aut delectio. Nam post
instruētiōē oportet se etiam (inquit Placides) discernere ac diudi-
care quid inuenis: quibus uerbis Fulgentius indicat. Iudicij aliud
ab inuentione esse, & inuentioni recte subdungi, in qua scientia fue-
runt non nulli, quos libro tertio Quintilianus, ubi de partibus Rho-
reticæ scribit, reprehendit his uerbis. Ego porro ne inuenisse quædē
credo eum, qui non iudicauit, nec enim contraria comuta: multa:
inuenisse dicitur quisq̄: sed non iudicasse. Vt hoc annotare ut in q̄
sententiā Quintil. dicit intelligeres. Vt ariā ἡλένη τῶν ἰσχυρῶν hoc
est a celo. Post diiudicationē enim est eligendum quid sequaris. Eli-
gere aut uelē, ad ducuntq̄ desuere, ecclesie ingenii est, cui Astrono-

nia datur, quæ e caelo est nata / hoc animi veteres mirati primū circa
ipm scientiā fecerūt. *Vicina Calliope* αἴτω τῆς καλλιόπης σπινος
hoc est a bona voce deflesitur / hac iuvante quæ intus fideliter conse-
cepta sunt, depromi atq̄ proferri cum gratia & suavitate possunt.
Id quod in oratore absoluit actio cui primas scelas & tertias dare
Demosthenes solebat. In poetica vero rerum & verborū vberissima
copia & continuus scribēdi usus de quo locis suis dicam. Inter mu-
sas igitur hic ordo erit, ut prima proficiat, doctrinā uelle. Secunda in
eo quod velis oblectari. Tertia instare huic quod dōctas. Quarta
capere posse id cui insiteris. Quinta memorari quod capis. Sexta
Invenire ut opte ingenio huic simile quod memineris. Septima, iudi-
care quod inveniatis. Octava, digere de quo iudicatis. Nona bene
proferre quod elegeris. Hæc sere ex Fulgentij episcopi sententiā eo ad-
duximus libentius quo ut ille Christianarum rerum præfex & pro-
pugnator / sincerus de Musis oīa interpretatus est / longe illorū per-
tinaciā incusans / qui non satis esse estimantes q̄ Musas penitus sint
ignari / & ut proverbio dicitur καὶ οὐδὲ τὰς etiam quas castas esse
gentilitas confessā est, meretriculas nominat quasi lupas voraces /
cum ipsi potius lupi sint voraces / & errorem quidē suum Bohetii au-
toritate tuentur, qui philosophiam introducit, Musas scyricas mere-
triculas adpellantem / quasi musarū dignitatē hoc tanq̄ amaro pro-
bro deiecit. Non intelligentes Bohetii in eoto illo opere suo / nulla par-
te cruditionē degitior emper esse / q̄ in numeris & illo musarū dono,
carmine. Q̄ si de Musis adeo desperam sensit / ut illi uolent, mirum
est ne dicā ridiculū, cur ita versus suis laboribus inferuerit, ut demt
omnino sine totius operis iactura nequeant. Sic existimo / si amittere
in Bohetio alterutrū, carmen dico aut profanam orationē impetu quo
piam cogere aut idq̄ in arbitriū incidere meum. Mallem certe pro-
fani aboleri q̄ carmē, in hoc enim fortasse multos uenerit / in illa autē
partes cōplices sine multo labore habere cum posse / quis nō uideat.
Quid ergo cur Musæ meretricule? Nempe q̄ ab Elegis exortus es-
set / quibus amores a latinis poetis frequentissime perscripti sunt /
Musas alio se proposito inuolens, meretriculas Scyricas philosophia
dixit, quod quæ in Scyriam à theatrum uenirent poemata, esse enim
amore cum frequenter complederentur, & quia hæc vulgares animos
maxime mouent, ab illis dicit ut quæ prope omnibus numeris inest /
meretriculas uocauit Bohetius: quibus quanto plūs gratiæ ueneritq̄
inest, tanto prouocant intentos uolentius. Pretere a q̄ senectutis
ingrauidōnis grammas queri cepit, cum oīa in hoc scribēdi genere
doloris / & perturbationū plena sint, tales Musas intractabilis affec-
tum spiritus / rationis fructum exicare recte dicit, non q̄ nihil solent

rebus aduersis fractum animum cum ipse dicat Gloria felicitis olim
 uisiditq; iuuenes Solascor mecum nunc mea fata senis. Verum po-
 tius q; ubi solandi officii philosophia inuampserit, multis leuiores
 cum pudore, quo roueren se animi reginā indicat, abeundi sit-qui-
 bus maior studii est parandae voluptatis, q̄ ueritate restigande/
 eamp obrem Syrenas eas usq; in exitū dulces dicit. Quod multi,
 qui propter voluptatē uerborū / & figurarū lenocinia, nihil studio suo
 reliqui consequentes, uera periclitamur. Quidq; ait philosophia.
 Malesq; cum multis curandū sanandūq; relinquit. An alia Philoso-
 phiq; aliq; poetices multū sunt. Ridiculum est erudere, cum hoc quod
 philosophia praecipit Poetica bona parte infusus tibi, non frustra
 Horatius dixit Rem tibi Socrates poterit ostendere chartae. Quid
 ergo quod deinceps indicabimus / sedm diuersas poemati species
 maiorem in animis scribentū minorq; imperiū uideri. Musasq; non
 omnibus oia prestare, nec in cibus parit aut perspicaciq; aut laboris
 Quisq; igit natus ā ambiens, res diuinas depromit, salubria mortali-
 bus praepia scribitū, uirtutē commendat, uicia exorat, ualla lenita-
 te, nec leuissimis toctis contaminat / haec tandem exiliandū sunt,
 quas meritis suas philosophia dicere possit, cum ab eius laere nūq;
 recedant, & quae uespilla praecipit, uisidissimis auribus haurientes
 omnia numeris suis gratiora acceptioraq; faciant: has callidissimas
 & nulla uatum laetentū libidine profinitas pectus. Fulgentius
 alibi amoenissimo uerborū inuolucro, hoc quidē modo inuitauit.

Thespiades, Hippocrate	Hinc semis & recursu
Qua spumanti gurgite	Quam produxit uigula.
Irrorat loquacis nimbi	Quicquid Aferens uocera
Tinctas haustu Musico.	Bufo pastor cocināt
Feste gradum properantes	Quicquid ex Atlantis Gazis
De uicinis collibus,	Uetra promunt horrea.
Ubi gustas scuriones	Quod cocināt pastorali
Mancorant purpure.	Mare lyba manūz
Humor algens quem serenis	Quod Moxonius ranarum
Astra sudant noctibus,	Cachinauit prelio.
Verborum canistra plenis	Parrhasio candicansi
Referat solentis.	Dumclyra concrepet,
Quicquid per uicta, Tempe	Ad motum uetusta carmen
Rapaz unda profusus,	Sicla nuper consuunt.
Dulce laeis & concinnum carmen / dignum p̄ sane memoria / quod	
nemo recte intelligit nisi q; Musas eo modo agnoscat quo dixi / quoq;	
Fulgentius inuolucro, apud quem non nulla praeter ea quae allata sunt	
digna scita, in operis sui principio continentur / utinam tam aperte	
& latine	

& laudat. *¶* fideliter & docte scripto. Sed quis temporibus oblecti
TRANSEO mane ad eos / qui musas nomina per caelestes orbis di
stribuerunt, si ad quas, ut mihi videret, vana ratione. Nam ex ve
rustioribus Philosophis multi quibus summa eruditio & singularis
inquirenda veritate diligentia fuit, caelestium orbium circumagita
tionem, & illis sphaerarum ambagibus, Musas Pithongas & distantissime
proportione factas harmonias, quae omni mundani musicam con
pererent, attribuerunt. Quod fuerit Aristot. lib. 2. de Caelo & mundo
ratioes id licet quocumque iprobet, quod ibi sonus suavis esse nequeat ubi aer
non sit, in caelo vero aer non esse, cui sit consequens / ut ne sonus quidem
vbius illic esse queat / tamen ut de numeris harmoniosorum animam solum
Platonice constituantibus aliter intelligimus, qui de his sonis qui
sensui obuij sunt, ita de caelestium orbibus de quibus musica factus etiam
his quae scribit Plato, multo aliter intelligere quis potest, *¶* ut in sensu
promus, intellectum statim rei deserat. Nam in orbium illorum coele
stium ab arte compositionis artificium esse & in temperata illa vici
situdine oia suo tempore / sive tempore fieri / nemo haec minus vidit
ut in tali tempore stabili contrarietate eorum motu concordia & infimo
eum superius a deo pulchro moderamine, musicam quippe inesse
non canere quae dicere possit: sic enim & in Musica ex magis tenuibus
quod durantibus, unum quoddam quod numeris inclusum, vox in har
moniam sensui persequibilem educit: Macrobius Musas esse (ait)
quasi mundi cantum etiam rustici sciunt, qui eas canenas quasi canen
nas a canendo dixerunt. Hinc Hesiodus (inquit) octavam Musam
vraniam vocat, quia post septem vagas quae subiectae sunt, octava
stabilior sphaera superposita / proprio nomine caelum vocatur.
Mantuanus certe lib. 2. ubi accinens Philologus musas inducit. Vran
iam primam facit. Octava enim sphaera, ob stellarum fixarum multitudi
nem, quae circum circa fixae sese obvolvunt, ferens noctibus exuberant / ani
mos nostros plus admovent & in caelestium rerum admirationem magis
compeit. Eam ob rem idem Capella lib. primo Vraniam introducit
Musas principalem Psyche premitens speculum offerens enim, quod inter
donata, eius adyis Sophia delinquit, quo se recognoscens etiam
originem velle exquirere: Psyche enim nil est aliud quam anima, cui vran
ia hoc est caelum, & in primis stelligerum / speculum offert stellis im
cambissimum in quo pariter astrorum & motuum ratio intellectu com
prehensa concinetur: quod Sophia merito acceptam referunt. Hinc
enim ut in cypris namque paribus studio suo ac sollicita perquisitio
illud videretur / ita longe in caelo de illo orbium discurrerent arcu
no nescido occupatissima est, quae hinc vraniam pars, originem nostrarum
animarum proxima dicitur: quae ac cui pariter in ignis, meret

nostram omnium maxime, in rerum diuinae amorem, sui q̄ origi-
 nis cognitionem allicere potest. Hoc igitur speculum vranie dedit/
 quo se Iſyche recognoscens, et si originē quandocp̄ vellet exquirens
 Nam & alias, oculum inuencibus originis suę memoria facit, ut in-
 eide. Ad quod illud Quidij accedit. Os homini sublimē dedit, ecce
 tamq̄ videre iussit & erectos ad sidera tollere vultus. Volo hęc obi-
 ter minus serualle instituo accedētia, ideo referre q̄ in omnibz̄ fere
 Martiani codicibus non Vranie legitur, sed Anie refragantibus ver-
 tētis exemplaribus. Si quibus tñ Anie placet possunt illi se defen-
 dere, Ioaneta Dubrauij sententia, viri sane docti, qui in cōment aris
 illis eruditione plenis quos nuper in Philologicę respicias scriptos edi-
 dit/Anie legi posse existimat. MVLTII Platonicoq̄, musasq̄ nomi-
 na ita Sphęris tribuunt / vt non tam adferam de quo diximus q̄ ad
 vim erratiam in ususq̄ respexerint. Aiuunt enim furorē poeticum/
 cui ex summo loue per cęlos descensus sit in vasti pectora / non nisi
 his gradibus descendere, vt Iuppiter intelligatur Apollinem rapere;
 hunc autē illuminaſe Musas: ita vt Musę lenes tandem & insuperas-
 biles Vanum animas exagitat. Vates autē inspirati, interpretes suos
 inspirare creduntur: hi vero auditor ex suos. Ab alijs autē Musis aliq̄
 atq̄ alie animę rapiuntur, eo q̄ autore ipso in Timæo Platone, alijs
 spheris sideribusq̄ aliq̄ attribuitur sunt animę, Calliope igitur Musa
 vox est, ex oibus reſultans spherarq̄ vocibus. Vrania eadē belliferi/
 nomen ab excellentia naſta: Polymnia Saturni propter memoriam
 rerum antiquarū quā Saturnus exhibet / & siccam frigidamq̄ eſe
 placēdem Terpsichore Iuppiter, saluifer enim est Choro hominum.
 Cho Martis / propter glorię cupiditatem: Melpomene solis nam is
 totius mundi temperatio est, Erato Venus, propter amorem, Euterpe
 Mercurij, propter honestam in grauioribus rebus delectationem. Thalia
 Lunę, propter viriditatē, eius humore rebus exultantem. Postremo
 Apollinē Solis esse animā: Lyram vero eius/ Solis corpus, Neruos
 quatuor significare quatuor motus eius, qui sunt: Annus: Mensis
 us Diurnus: Obliquus: Quatuor vero voces sunt quatuor signorū
 Zodiaci per quę Sol meatur triplicitates: Ex quibz̄ quatuor inde tem-
 pora producuntur. He Musę / si Aristotele quoq̄ teste, ita mundo
 circumferunt, vt totam virtutē suam in eum eiaſq̄ partes diffundit,
 quis in humanos animos ex eorū saltem dispositione quibus in-
 cluduntur, imperiū habere negare audeat cum insuper potissimū no-
 stroq̄ Theologię non abnuant, itq̄ cum primis quē ego sagacissi-
 mi ingenij fuisse iudico. Ioannes Securus in. q. 3. distinctionis decime
 quartę Secundi sententię. Nec facile vnicus mihi obiterit Augu-
 stinus qui cap. 7. Ab. 2. super Genesim eodem constanter refragat.
 Hanc ergo de Musis sententiā nō grauante aduſtro. Primū enī quod

Scilicet
 Iuuenius
 Iuuenius
 Iuuenius

in poeta spectat, ut ante idem aut legitū est, cui si Musi fuerit, haud
 magno labore doctrina gratiaq; obediēs esse poterit. Si minus, aut
 labore vincēda est animi tarditas, quā vit, utcumq; proficiat, gratia
 sequat, aut ab incepto desistendū est. VETUSTIORES igitur grande
 aliqd scripturū cū viribus diffiderent / utpote mortales & nil supra
 capū humanū inbecillitatis timere aggressibiles / Musas invocabūt,
 ut aut animū amone rei memoria facerēt alacriorem / aut celi vim
 illā, q̄ ostendit e caelo manare, seibo desisterēt, q̄ quā furor pro-
 ximo gradu inspiratur / siue / quod magis credo / ut a vetustissimis
 Vatribus optum morem invocanday Musarum nequaq; mysteria
 intellectūis properarent: Ego vero vir Christianus, cum Musas in loco
 verq; Poeticis colores & pigmenta sequor, quib; dampis quam gra-
 tiam poetica sit habitura in religione nostrā nō videt. Ita vero invo-
 cantes nulli damnū / nisi quā ignavissimi sunt & obtuso animo: Lu-
 dunt enim hodie & vetuste poetices ornamenta servant qui hoc fa-
 ciunt, incertū h'cū intelligentes omnem gratiam a Deo vero esse, &
 intellectionē pro nobis apud eandem sanctos merita facere. Alle-
 rantes tamen meriti in malignam animam quasi nullis nullis expo-
 litam scientiam ex dei gratia non intrare, quod haud longe ab simi-
 le est ab eo qd Plato dicit, furorē sine musis haud facile locum habere
 re. Soera res sanctūsimus Philosophus apud Platonem in Phaedro lo-
 cuturus de re luteola, quasi humaniter locans musas invocat. Quin
 & latini scriptores Ethnici tanq; intelligerent Musas deas, aut vera
 numina non esse, sepe neglectis ipis de industria invocationem alio
 conuertunt. Nam Lucanus Neronem sibi nimis loco in primo
 Pharsalidos statuit: & Valer. Flaccus h. Argonauticon primo: Do-
 mitianam implorato Phaebo subiuicū Musay loco invocavit. Vir-
 gilius aliquando modestius cū in ope Georgico liberum & ceterum
 hoc est (sane et Macrobio) Solem & Lunam multum in re proposita
 vultura nomina invocasset, Augustū de quo ante scriperat. Namq;
 erit ille mihi semper deus / suo honore tanq; verē dicitur ingenioy. Apol-
 linem dignatus est. Haebnus de Musis, quas Poetas esse praecipue
 existit / apparet qd nōro hi cantūq; vnt, pauloq; aio libertiores
 per res natur; ferūt, hōtamq; studia, edūta, & res gest as, calamo nu-
 meros ducte, exolant. Non sum notius multa h. q. a Diōd. multa ab
 alijs de Musis p̄cipua esse, q̄q; de industria p̄ eo satis est me ha-
 berē super eo satis rei amplitudo morata est. Q; si cognominū eay
 varietatē scire, aut certe, q̄ si didiceris rememorari cupis, Zyraldū
 lege qui oīa ex Syppontini ope de lingua latina sustulit. Cur vero sen-
 tibus, montūq; recessibus Musi oblectent, supra satis a nobis in titu-
 lo quem de solitudine inscripimus, expōita sunt.

*Inuocatio
Musarum*